

Pirmas skyrius

Amina užbėgo laiptais iki gyvūnų prieglaudos durų ir sustojo.

– Greičiau! – paragino ji kitus šeimos narius. – Zara! Paskubėk! Argi nenori pamatyti kačiukų?

Užuot puolusi paskui dvyneę seserį, Zara tvirčiau įsikibo į tėčio ranką. Ji tikrai norėjo eiti apžiūrėti kačiukų, tik

kitaip išreiškė jaudulį. Ji nešokinėjo kaip Amina, jos jaudulys buvo nematomas, bet mergaitė tikrai jį jautė. Sesės įsivaizdavo akimirką, kai pirmą kartą pamatys savo kačiuką, ir daug apie tai kalbėjo.

Kitą ranką Zara įsikišo į kišenę ir suspaudė popieriaus lapą, kurį

nešiojosi jau kelias dienas nuo tada, kai mama parašė elektroninį laišką į gyvūnų prieglaudą, kad šeima nori įsigyti kačiuką. Zara paprašė mamos išspausdinti vieną nuotrauką, kad galėtų vis pasižiūrėti. Joje buvo matyti minkštame katės guolyje įsitaisę trys kačiukai: du rainiukai užsiropštę ant juodmargės katytės, kuri visai nekreipia į tai dėmesio. Atrodo, kad jai gana patogiu ir šiltu po tokia katinine antklode.

– Jaudiniesi? – mama pasilenkė ir šypsodamasi pažvelgė į Zarą. – Žinau, kad labai laukei tos akimirkos.

Zara energingai linktelėjo ir taip pat nusišypsojo, bet nieko nesakė.

Užlipusi laiptais Amina jau traukė sunkias stiklines duris...

Kai mama su tėčiu mergaitėms pasakė, kad galės eiti apžiūrėti kačiukų ir kuri nors išsirinkti, Zara pamanė, jog bus leidžiama tik pažiūrėti į juos, galbūt pro aptvaro duris. Tačiau visi buvo nuvesti į specialų susitikimų kambarį, ir prieglaudoje dirbantis Džeimsas paprašė palaukti, kol atneš kačiukus.

– Ar manai, kad mums leis juos palaikyti glėby? – viltingai paklausė mamos Zara, kai Džeimsas išėjo.

– Žiūrėk! – ištarė Amina. – Krepšyje yra kačių žaislų. Manau, galėsime pažaisti su kačiukais.

Zara apsidairė ir pamatė pilną krepšį įvairiausių žaislų – kamuoliukų,

plunksnuotų paukščių, minkštų pelių...
Kaip tik tokių dalykų ji ketino pirkti
už kišenpinigius, kai mama ir tėtis
pasakė, kad persikėlus į naujus namus
mergaitės galės turėti kačiuką.

Jų mama neseniai perėjo dirbti į
ligoninę, kuri buvo per toli, kad galėtų
važinėti. Tad visiems daug kas pasikeitė.
Aminai ir Zarei reikėjo pereiti į kitą
mokyklą. Bet iš persikėlimo buvo ir
naudos. Mama ir tėtis vis kalbėdavo,
kad jų senasis namas per mažas turėti
naminių gyvūnėlių, be to, jis arti
judrios gatvės. Prie naujojo namo buvo
sodas, vieta buvo rami, puikiai tinkama
katei. Aminai ir Zarei netrukus turėjo
sukakti dešimt metų, tad jos jau galėjo
prižiūrėti augintinį ir tėvams pažadėjo
daug padėti. Mama ir tėtis nutarė

kreiptis į gyvūnų prieglaudą, kai tik
įsikurs. Nors praėjo tik pora savaitių,
atrodė, kad laukti reikėjo labai ilgai...

– Kada gi jis grįš? – nenustygo ant
kėdės Amina.

– Jau greitai, – juokdamasi paramino
ją mama.

– Man atrodo, jau girdžiu juos, –
pasisukęs į duris ištarė tėtis.

Mergaitės pažvelgė į duris tikėdamosi,
kad kačiukai jau čia pat. Tėtis buvo
teisus. Durys pamažu atsivėrė ir pro jas
įžengė Džeimsas, nešinas kačių nešiokle.
Viduje vienas per kitą miauksėjo ir
cypavo kačiukai, o kai Džeimsas padėjo
nešioklę ant grindų ir atidarė dureles,
stojo keista tylą. Mergaitės susižvalgė
išplėstomis akimis, Amina įsikibo Zarai
į ranką. Jos taip ilgai laukė...